

Pech Karel - Herec, režisér, scénárista

16.5.2023 - | Městská část Praha 12

Karel Pech, vl. jménem Antonín Pech (1917-2006) byl herec, televizní režisér, scénárista a dnes již legendární moderátor.

Dvacet let byl členem činohry Národního divadla (r. 1964 obdržel titul zasloužilého člena). Je autorem rozsáhlého portfolia publicistických pořadů Československé televize (např. cyklus Tajemství v 70. letech). Spolupracoval také s Československým rozhlasem, kde na konci 40. let tvořil jeden ze svých nejznámějších, živě vysílaných pořadů Nedělní beseda. Dále dvacet let působil jako pedagog na Fakultě žurnalistiky UK a FAMU nebo také v 90. letech vyučoval na své soukromé škole Démosthenes veřejnému projevu. Roku 1997 byl uveden za své tvůrčí zásluhy v oblasti televize do Dvorany slávy pořadu TýTý.

S Prahou 12 ho pojí nejen skutečnost, že se svou ženou Marií žil na Točné, ale také že zde v rámci svého televizního pořadu Sázíme stromy vysadil na jaře roku 1975 lípu (naproti svému domu), u které byla v den jeho nedožitých stých narozenin odhalena pamětní deska.

Více o Karlu Pechovi a odhalení pamětní desky na Točné v roce 2017 se můžete dozvědět z reportáže České televize „Bydliště: Karel Pech“ v pořadu Z metropole:
<https://www.ceskatelevize.cz/porady/11346681886-vytrzeno-z-metropole/217411033510006/>

Ze vzpomínek Karla Pecha

Každý odněkud jsme, říká Karel Pech, někdejší populární tvůrce a protagonista televizních seriálů. Bud' jsme se tam narodili, nebo tam dlouho žijeme. Ti, kteří o takových místech píší knihy, nás nutí nalézt a popsat nějakou místní zvláštnost, a přidat k tomu něco o sobě. V tom druhém vás zklamou. Za pozoruhodnou zvláštnost Prahy 12 považuji její rychlou proměnu z někdejšího venkova na velkoměsto. Dík dobrému spojení.

K té místní zvláštnosti - jen se pozorně zadívejte na zdejší "výstavnost", zachycenou na starých fotkách Modřan, Komořan, Libuše - nemluvím o Cholupicích a už vůbec ne o Točné, což byla vesnička zcela odříznutá od světa; do práce se chodilo s kopce přes lesnatý vrch, za mrazu si sypali z pytlíku popel, aby si nezlámali nohy.

Couvňeme však v čase ještě kousek zpět. Kdeže jsou doby, kdy velký český herec Eduard Vojan měl se správou Národního divadla potíže, protože bydlel na Klárově, tedy dál než povolený kilometr. Před dávnými roky museli totiž herci Národního divadla bydlet v okruhu jednoho kilometru od divadla. A Pražané? Kdo bydlel mimo to tehdejší směšně malé městské centrum, byl "balík". Tramvaj směřující po pravém vltavském břehu na jih končívала u podolské vodárny (dodnes tam ta otočka je). Po létech ji prodloužili za Dvorce (i tam otočka dodnes funguje). Trampové a zálesáci odtud o sobotách táhli šourem po švelích (pěšky po pražcích vlakové vlečky) na branické nádraží. Cestou minuli branický přívoz pod protější barrandovskou skálou. Och, to bylo slávy, když po dalších létech prodloužili tramvaj až k branickému nádraží! A to prosím stále ještě nepíšu o území Prahy 12, kam nás od nedávna vozí luxusní houpáčková rychlodráha. Nejen obyvatelům Prahy 12, ale všem těm, kteří žijí při železničních tratích do Čerčan a Dobříše, by nesmírně pomohlo, kdyby mohli na Kačerově přestupovat z vlaku na metro a naopak. Moci tak po návštěvě divadla být do triadvacáté hodiny na Václavském náměstí, odtud se za patnáct minut za každého počasí spolehlivě dostat metrem na Kačerov na vlaky "flamendráky" do Jílového nebo na Dobříš, to by bylo ...

Takže to vlastně povídání o Praze 12 (kde od roku 1968 žiji) bylo i nebylo. Zlepšující se veřejná doprava může zajisté pomáhat i škodit. Přiveze z centra do kdysi idylických míst i lupiče, vím. Stávali se ale stále více samozřejmostí, že vrtulníky během čtvrt hodiny odvázejí z lesních samot lidi do nemocnic, proč by do těchže pustin stejně pohotově nepřilétala policejní pomoc. Tak vytrvale, že lupičství samo od sebe ustane. Strachy. Četl jsem, že v osamělých srubech kanadských pustin je prý díky všudypřítomné červenokabátnické policii bezpečněji, než v centrech velkoměst

https://www.praha12.cz/vismo/dokumenty2.asp?id=3339&id_org=80112